

Jasmin Daamen

Brokstukken van Liefde

Work in progress

VOLG ME	3
EEN VRIENDIN VROEG	4
BESCHRIJF ME	6
MET MIJN HANDEN	7
DE BRIEF	8
NIET WEGGAAN NU	10
VAN DE TWEE	11
IK ZEG MIJN BAAN OP	12
IK HERINNER ME	13

Volg me

weet je wat jij moet doen
jij moet leren volgen
jouw façade
zonder dat ik het wist
zonder dat jij
het wilde weten dit
was de makkelijkste weg
mijn verleden jouw last

de lusten
al weggegeven
aan anderen zei je
nooit meer broer en zus je zwoer het
en draaide het om
tegengehouden was je je hele leven
ondankbaar was ik
dat vond je

in elke warme zomerzon
meer ruzie dan minder
en daartussenin ook
ik wilde passen
een degelijk samenleven
hield ik vol en ging ik
steeds weer terug
naar jou

voor mij een nieuwe vrouw
ook van alles mee aan de hand
doe je blauwe cape om
en red haar
gelukkig voor hem
gelukkig voor mij
intens simpel
volg ik nu een ander.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
Januari 2024

Een vriendin vroeg

Een vriendin vroeg
welke mannen vind jij dan *wel* leuk

In het digitale labyrint
vond ik je terug
een foto van jou tegen de gouden kleur
van Jeruzalem steen
hij is naar zijn wereld gegaan
begreep ik
uit wat over was van de taal
ze keek
en knikte instemmend
ook al was je er niet meer

Elke zomer
was het afwachten
of je vrij was
op een dag was je getrouwd
we werden zomervrienden
ik hielp in je café
als het druk was

En toen stond ik voor het huis
gebouwd van Jeruzalem steen
waar jij
en ik
met een trap door hoog onkruid
een keuken
een slaapkamer
dat was het

Er is nog een foto
van onze schoenen
over elkaar heen gebuiteld
in die slaapkamer

Nu voor datzelfde huis

dezelfde kleur
ik rook een sigaret
geef je mijn zegen
en loop verder.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
November 2023

Beschrijf me

Beschrijf me
bemerkt me
beslaap en bedek me
bevoel me
bedoel me

benacht me
bedag me
bemaan en bezon me

beleer me
bekritiseer me
benauw me
beneem me

jij

neem me

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
Juli 2023

Met mijn handen

Met mijn handen
graaf ik
een weg naar beneden
wortels
zoveel vertakkingen
ooit en nu
op de tast

Zak ik af
langzaam
behoedzaam
niets wil ik missen
trek ze los
één
voor één
een mes voor wie niet wil

Het dwarrelt
roept
valt
verschrompelt

Bemodderd
graaf ik
terug omhoog
verdwaasd
zoveel lichtheid
in een wortelloos bestaan

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
Juni 2023

De brief

Op de eerste dag zat ze
met een schrijfmap op haar schoot
een pen in haar hand en
een gat in haar buik.

Op de tweede dag lag ze op haar bed
Met de gordijnen dicht en
luisterde ze naar de regen.
Ze schreef de eerste regels
schreef de eerste regels
en schreef de eerste regels.

Op de derde dag
veegde ze al haar verdwaalde gedachtes
en ledematen bij elkaar en
wandelde naar buiten en toen, plots
zag ze de brief van begin tot eind voor zich.
Ze rende naar huis,
schreef verwoed de zinnen op,
driftige bochtjes en streepjes verschenen
op het papier en verkrampten haar vingers.

Op de vierde dag
herlas ze de brief.
Beschuldigend, aanmatigend.
Ze verscheurde hem eindeloos.

Op de vijfde dag
begon ze aan een nieuwe brief
bestelde halverwege een pizza
en had helerwege een fles rosé op.

Op de zesde dag
schaafde en schuurde ze
totdat ze de tekst niet dichter naar zichzelf kon schrijven
het gat in haar buik niet verder kon dichtgroeien.

Op de zevende en laatste dag zag ze
dat het bijna goed was.

Nog één keer herschreef ze de brief,
wikte en woog ieder woord voor het laatst,
stopte de brief in een envelop en schreef
zijn naam en adres nauwkeurig op.

Er was niet langer een misverstand
over de bestemming en bestemde.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
mei 2023

Niet weggaan nu

Niet weggaan nu

ik ben zo blij dat je er bent
hou je armen nog even om me heen
het voelt zo goed.

Ik moet plassen, maar ik ga gewoon niet
als ik nu ga, ben je weg als ik terugkom
ik hou het nog wel even vol
niet vervagen, vervormen, vervliegen, hier blijven
bekkenbodemspieren aantrekken, zie je
dat lukt
gelukkig je blijft nog even.

Kom, laten we verder praten
het ging niet hè
denk jij dat ook?
we moesten elkaar loslaten zeg me
dat jij het ook zo ziet, geen andere keuze
zo fijn om even met je te zijn.

Nu moet ik echt plassen
een laatste omhelzing
stevig, zoals ik ze van je ken
een laatste kus
een kriebel op mijn rug
je mag gaan lieffie
eindelijk
ik kan het
roep ik je nog na
terwijl ik langzaam ontwaak.

Van de twee

Van de twee was er één
met een grenzeloos begrip
van beide verhalen was er één
dat gehoord werd
voor de gedeelde pijn gaf één
de ruimte die het verdiende
en tenslotte
was er één
die uit de bocht mocht vliegen

Eén braakte alles uit
gebruikte woorden
als angels om mee te steken
de ander vol gif
staand in een moeras
van misverstanden
geen andere optie dan
wegzakken en stikken
in de vuiligheid

©Jasmin Daamen (pseudoniem)
Januari 2023

Ik zeg mijn baan op

Ik zeg mijn baan op
kook een laatste maaltijd
voor mijn kinderen

maak mijn huis
nog één keer schoon
leeg prullenbakken
en de brievenbus
breng oud papier weg
flessen in de glasbak

pak mijn koffer en sluit
ramen, deuren en zeg
buren vaarwel

Ik stap in mijn auto, start
de motor, open
Googlemaps
en typ 'liefde' in

©Jasmin Daamen
November 2022

Ik herinner me

Ik herinner me dat mijn beste vriend vroeg of ik een blind-date-probleem voor hem kon oplossen en dat ik vroeg met wie.

Ik herinner me dat Marc een wekker had waar je tegen moest roepen als deze afging.

Ik herinner me het antikraakpand en hoe je met je handdoek en toiletas naar een ander antikraakpand twee deuren verderop moest omdat alleen daar de douche werkte.

Ik herinner me het litteken op zijn onderbeen omdat hij ooit door een kameel gebeten was.

Ik herinner me dat hij mij veel later vertelde dat dat een sterk verhaal was en dat hij met zijn dronken hoofd ooit in een leeg zwembad was gesprongen en zo zijn onderbeen ernstig verwond had.

En ergens doemt nu een herinnering op dat ook dat een sterk verhaal was.

Het echte verhaal herinner ik me niet meer.

Ik herinner me hoe we in Parijs op het Fête des Pompiers belandden.

Ik herinner me dat hij als geen ander op één been kon dansen.

Ik herinner me dat ik me later bedacht dat we die nacht Mees gemaakt moeten hebben.

Ik herinner me het briefje dat begon met 'lieffie' en waarop stond dat de makelaar ons adviseerde om blind een overbod te doen.

Ik herinner me dat Mees twee weken te vroeg geboren werd, tussen de verhuisdozen.

Ik herinner me hoe we niet langer wakker werden van vogels, maar van schreeuwende slingerapen en van het getringel van tramlijn negen.

Ik herinner me onze eerste vliegvakantie met Mees en dat we hem de fles gaven om zijn oren open te houden tijdens het opstijgen.

Ik herinner me hem met Mees in de draagzak op weg naar de Albert Heijn in de Jodenbreestraat.

Ik herinner me hoe we voor de eerste verjaardag van Mees een groene schildpadzandbak hadden gekocht en hoe Mees met zijn dikke wangen die bijna op zijn schouders hingen onverstoorbaar in de schildpad zat.

Ik herinner me Mees met een rieten bakje van Lonny's maaltijden op zijn hoofd waarmee zijn blonde haren onzichtbaar waren en alleen zijn diepbruine ogen opvielen. Ineens zagen we zijn Indische wortels van vier generaties geleden.

Ik herinner me dat hij voorstelde om Marleen te maken.

Ik herinner me hoe we samen op een gala waren waarop alleen wij tweeën wisten dat dat gelukt was.

Ik herinner me de zwangerschap van Marleen als een periode waarin ik zielsveel van hem hield.

Ik herinner me dat ik Marleen met twee persweeën op de wereld zette.

Ik herinner me hoe Mees op de commode stond te springen en Marleen de slappe lach bezorgde die toen pas een paar maanden oud was.

Ik herinner me hoe Mees in bad met zijn zware stem en met een duikbril op zijn hoofd aankondigde op haaienjacht te gaan.

Ik herinner me de vakanties in de auto naar Italië en dat de kinderen onvermoeibaar bleven vragen of hij het nummer 'Canto della Terra' van Andrea Bocelli wilde meezingen.

Ik herinner me hoe we boven op de Simplonpas stil kwamen te staan met een defecte motor en hoe we met een sleepwagen het dal ingereden werden, Mees bij Marc op schoot achter het stuur.

Ik herinner me dat Marleen bij haar eerste bezoek aan de speltheek de grootste kinderwagen uitkoos die er was en dat ze daarmee een week lang als de koningin door ons huis paradeerde.

Ik herinner me dat ik toen ook maar de eerste pop voor Marleen kocht.

Ik herinner me hoe Marleen eindeloos haar 'baby' naar mij kwam brengen zodat zij naar haar 'werk' achter het gordijn kon, en hoe ze na nog geen minuut vanachter het gordijn weer verscheen om haar baby op te halen, de hal even in liep, zich omdraaide en haar baby weer kwam brengen.

Ik herinner me de drie glijbanen net na de ingang rechts en dat je uit de bek van het nijlpaard gleeed.

Ik herinner me Tanja - het echte nijlpaard - die we eigenlijk nooit hebben zien bewegen.

Ik herinner me het voeren van de zeehondjes en hoe de reigers probeerden de vissen uit de lucht te stelen.

Ik herinner me Menno die we meenamen en die vroeg wanneer we een bloodje kwakmorst gingen eten.

Ik herinner me hoe niemand van ons genoeg kreeg van het aquarium.

Ik herinner me dat ik niet het moment heb kunnen pakken waarop we zelf begonnen te glijden.

Ik herinner me hem na een jaarlijkse Beaujolaisborrel.

Ik herinner me de buurman die aanbelde en vroeg of het mijn man was die in het portiek lag, mijn gesleep met hem naar de lift, in de lift, uit de lift en naar onze voordeur en hoe hij net voordat ik hem naar binnen had gesleept, de hele gezamenlijke hal onderkotste met de jonge rode wijn en dat ik ook nog blij was dat dat in de gezamenlijke hal gebeurde en niet op het tapijt in onze eigen hal.

Ik herinner me dat ik hem in bad heb gekregen en dat hij op de duikbril van Mees lag.

Ik herinner me dat ik zijn moeder belde, niet wetende wat te doen, en dat zij zei dat het iets tussen mij en hem was.

Ik herinner me het gedraai en gelieg terwijl de gaten op onze bankrekening boekdelen spraken.

Ik herinner me dat ik hem de keuze gaf: de volgende ochtend naar de huisarts of al zijn spullen door mij op straat geflikkerd.

Ik herinner me dat hij mij probeerde uit te leggen dat een gokverslaving een ziekte was.

Ik herinner me dat ik hem voor het eerst zag huilen op het moment dat ik het opgaf.

Ik herinner me dat we Mees en Marleen vertelden dat we uit elkaar gingen en dat ze

dachten dat ze voor de rest van hun leven elk weekend kadootjes van hun vader zouden krijgen.

Ik herinner me dat hij tijdelijk bij een vriend woonde en dat we elkaar bij toeval tegen het lijf liepen, zoekend naar woorden, al onderweg om weer vreemden voor elkaar te worden.

©Jasmin Daamen (pseudoniem)

Augustus 2022